

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg har da godt lagt mærke til, at hr. Ulrik Kragh og en lang, lang række andre ordførere fra regeringspartierne har brugt hele dagen på at gentage, at den her krig var lovlig. Selv om de ikke har kunnet samle et flertal i FN's Sikkerhedsråd for den opfattelse, så har de endog påstået, at de befinder sig på FN-sporet, en direkte vildledning af den danske befolkning.

Man forsøger på at give det indtryk, at det, man foretager sig, er legalt, på trods af at det jo er krystalklart, at man ikke har kunnet samle et flertal i FN's Sikkerhedsråd. Det måtte USA opgive. Man forsøgte fra USA's side at skaffe sig et grundlag i FN's Sikkerhedsråd. Det måtte man opgive, og så siger man bagefter: Nå, men det er heller ikke nødvendigt. Det ville jo svare til, at regeringen forsøger på at få hævet hastighedsgrænserne til 130 km/t., og så konstaterer, at der ikke er et flertal for det i Folketinget, hvorefter den bare udsteder en bekendtgørelse om, at det gør den så alligevel. Det ville være nøjagtig det samme. Det er selvtægt.

Det har man så besluttet, og det, jeg har kritiseret, er, at man så ikke vil stå ved det, man gør. Så jeg bliver nødt til at fastholde, at man ikke har fremlagt dokumentation for, at det juridiske grundlag er i orden. Det er en ulovlig krig, den finder sted på et falsk grundlag, og den har ikke et klart defineret formål. Den har sandsynligvis endda et skjult formål, og det hedder ét bestemt ord: olie!

Den fg. formand (Grete Schødt):

Tilbage i ordførerrækken.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti har for længst valgt side i spørgsmålet om Irak. Vi har valgt FN-sporet. Og det troede vi egentlig også at regeringen havde gjort. Vores opfattelse har i hvert fald været, at ikke mindst udenrigsministeren i lang tid har været på det spor.

Når vi fra Kristeligt Folkepartis side i dag ikke giver vores samtykke til, at danske militære styrker stilles til rådighed for USA's indsats i Irak, så er det først og fremmest, fordi vi ikke finder, at den beslutning, som regeringen lægger op til, har en forankring i FN. Ja, vores opfattelse er faktisk, at det sker på trods af og uden om FN. Dermed kan vi ikke medvirke til gennemførelsen af beslutningsforslag nr. B 118. Der er ikke

truffet nogen ny beslutning i FN efter resolution 1441's vedtagelse i november måned sidste år.

Kl. 18.10

Citater fra Udenrigsministeriets Folkeretskontor er brugt meget i den her debat. Jeg hæfter mig især ved det, der står på midten af side 3:

»Med hensyn til det juridiske grundlag for iværksættelse af militære forholdsregler over for Irak må det konstateres, at resolution 1441 ikke i sig selv indeholder den nødvendige bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd til magtanvendelse, der er forudsat i FN-Pagtens artikel 42. Resolutionen kan siges at udgøre et led i en flertrinsprocedure, hvorefter Sikkerhedsrådet i tilfælde af manglende irakisk efterlevelse som næste trin skal involveres på ny før eventuel magtanvendelse kan finde sted. Der er med andre ord ikke på forhånd fastlagt nogen automatik med hensyn til magtanvendelse.«

Netop ordet automatik synes jeg er centralt i denne her sammenhæng: Ikke bare juridisk, men det er også centralt i forhold til at forstå, hvad det var for drøftelser, der pågik sidste efterår, da FN's Sikkerhedsråd besluttede sig for at vedtage resolution 1441. Det var jo netop, at der blev vedtaget én og ikke to resolutioner, men at der ikke var nogen automatik fra resolution 1441 til en militær afvæbning af Irak og Saddam Hussein.

Dette bekræftes jo nærmest af, at England og USA i de seneste uger, uden held ganske vist, har forsøgt at få vedtaget en ny resolution i Sikkerhedsrådet. Det har medlemmerne af Sikkerhedsrådet på forskellig vis afvist. Men det betyder ikke, at der ikke har været andre muligheder, som ikke mindst Venstre og De Konservative har sagt her i debatten.

Andre muligheder har været at tage våbeninspektørerne på ordet og prøve at følge op på den rapport, som Hans Blix afgav for nylig i Sikkerhedsrådet. Det er jo det, andre lande i Sikkerhedsrådet har villet, og som formentlig kunne have vundet flertal, hvis ikke mindst USA og England havde bidraget aktivt hertil.

Regeringen fører argumenter i marken med, at det internationale samfund må reagere over for Saddam Hussein. Det er vi selvfølgelig enig i fra Kristeligt Folkepartis side. Men hvem er det internationale samfund i denne her sammenhæng? Ja, det er da i hvert fald ikke USA og England med få andre lande, heriblandt Danmark. Det er da først og fremmest FN.

Det er meget få lande, som vælger, i hvert fald som det ser ud i dag, at bakke militært op